

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΓΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΕ ΖΙΡΑΡΝΤΕΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ἡ Μαργαρίτα ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς μητέρας τῆς μὲ τὴν καρδιά συντριμμένη ἢ ἀνάμνησις τοῦ Στεφάνου τὴν ἔθλιβε ἐξαιρετικά. Ὅταν ξαναγύρισε στὸ σπίτι τῆς, βρῆκε ἐκεῖ τὸν Ροβέρτο, ὁ ὅποιος τῆς εἶπε ὅτι εἶχε βγάλει ὅλα τὰ χαρτιά πού ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ τὸ γάμο τους κι' ὅτι θὰ παντρευόντουσαν τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.

Ἐπειτα μὲ τὰ τρυφερά του λόγια καὶ μὲ τὰ σχέδιά του γιὰ τὸ μέλλον κατῴρθωσε νὰ διαλύσῃ τὴ μελαγχολία τῆς.

Ἐπὶ ὀχτῶ μέρες, ἡ Μαργαρίτα ἐπισκεφτόταν κάθε πρωτὴ τὴ μητέρα τῆς καὶ ἀκούγε πάντα τὶς ἴδιες ἐπιπλήξεις τῆς, τὶς ἴδιες προσβολές μὲ τὴν ἴδια πάντα ἐγκαρτέρησι. Ὁ ἔρως τῆς ἔδινε τόση δύναμι! Νὰ ὑποφέρῃ γιὰ τὸ Ροβέρτο τῆς φαινόταν τόσο γλυκό. Μιλοῦσε μὲ θάρρος καὶ χωρὶς ταραχὴ γιὰ τὸ Στέφανο καὶ τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον πού ἔδειχνε γι' αὐτὸν ζάφνιαζε τὴ μητέρα τῆς. Ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ νόμιζε πὼς ἡ κόρη τῆς θὰ αἰσθανόταν τύψεις συνειδήσεως καὶ δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν τρυφερότητα πού ἐνοιώθη ἡ Μαργαρίτα γιὰ ἕνα ἄνθρωπο, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου ἦταν ἔνοχη.

Μιά μέρα ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ εἶπε στὴν κόρη τῆς:

— Ἐχομε καλὲς εἰδήσεις ἀπὸ τὸ Στέφανο... Ἄρχισε νὰ διασκεδάσῃ. Ὁ κ. ντὲ Πρέιλ πού τὸν φιλοξενεῖ, τὸν παρέλαβε σ' ἕνα μεγάλο κυνήγι, τὸ ὁποῖο ὠργάνωσε στὸ δάσος τῆς Σάντα Λουκίας. Ὁ Στέφανος σκότωσε δυὸ ζαρκάδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα τὸ ἔστειλε στὸν πατέρα του, γράφοντας του συγχρόνως ὅτι τὸ κυνήγι τὸν ὠφέλησε πολὺ. Μοῦ φαίνεται μάλιστα πὼς ἔχω ἐδῶ τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ — ἐπρόσθεσε ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ. Τὴν ἔβαλα χθὲς κατὰ λάθος στὴν τσάντα μου...

— ὦ! μητέρα, δεῖχτε τὴ μου! εἶπεν ἱκετευτικά ἡ Μαργαρίτα.

Ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ κάλεσε τὴν καμαριέρα τῆς, ἢ ὁποῖα βρῆκε πραγματικὰ τὴν ἐπιστολὴ μέσα στὴν τσάντα τῆς κυρίας τῆς.

Ἡ Μαργαρίτα τὴν ἐπῆρε καὶ μιὰ ἀνέκφραστη λύπη τὴν κυριεύσει, μόλις τὴν ἀντίκρουσε, γιὰ τὴν ἡ καρδιά τῆς ἔλεγε ὅτι κάτω ἀπὸ τὶς ἀδιάφορες ἐκεῖνες γραμμὲς κρυβόταν ἢ φοβερῶτερη ἀπελπισία.

— Ἀφήστε μου τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ, εἶπε χλωμιάζοντας τρομερά.

— Παράδοξη γυναῖκα! σκέφτηκε ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ. Νομίζει κανεὶς πὼς ἀγαπάει τὸ Στέφανο περισσότερο ἀπὸ ποτέ.

Ἡ Μαργαρίτα πῆρε μαζὺ τῆς τὴν ἐπιστολὴ καὶ, μόλις ἔμεινε μόνη, τὴ γέμισε φιλήματα καὶ δάκρυα.

— Φτωχὲ Στέφανε! ἔλεγε. Πόσο δυστυχισμένος εἶσαι!...

Καὶ ὅμως ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ γιὰ τίποτε ἄλλο δὲν μιλοῦσε παρὰ μόνον γιὰ τὸ κυνήγι τῶν ζαρκαδιῶν... Ὅλη ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, ἡ Μαργαρίτα ἦταν καταλυτημένη... Φύλαξε τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ σ' ἕνα συρτάρι, γιὰ τὴν κ' ἢ θεὰ τῆς μόνον τῆς ἔφερνε πόνου...

***

Ἡ μέρα τοῦ πολιτικοῦ γάμου εἶχε φτάσει. Ὁ θρησκευτικὸς γάμος θὰ γινόταν τὴν ἄλλη μέρα. Ἐπειδὴ οἱ πολιτικοὶ γάμοι γίνονται συνήθως χωρὶς καμμιά ἐπισημότητα, ἡ Μαργαρίτα δὲν ὑπέφερε καὶ τόσο γιὰ τὴν ἀπουσία τῆς μητέρας τῆς.

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ Δημαρχία πῆγε στὸ σπίτι τῆς μὲ τὴν συνείδησί τῆς ἱκανοποιημένη καὶ τὴν καρδιά γεμάτη χαρὰ, γιὰ τὴν πειὰ σύζυγο τοῦ Ροβέρτου καὶ τίποτε στὸ ἔξῃς δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοὺς χωρίσῃ. Σκεφτόταν ἐπίσης ὅτι ἡ μητέρα τῆς, βλέποντάς τὴν παντρεμένη, θὰ μαλάκωνε.

Καὶ πραγματικὰ, ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ δέχθηκε τὴν κόρη τῆς μὲ μεγαλύτερη καλωσύνη καὶ ἡ Μαργαρίτα ἔλπιε ὅτι ὁ θρησκευτικὸς γάμος πού θὰ γινόταν τὴν ἄλλη μέρα θὰ τὶς συμφιλιῶνε ἐντελῶς.

Πέρασε τὸ βράδυ τῆς πολὺ εὐχάριστα, μιῶντας μὲ τὸ Ροβέρτο γιὰ τὴν ἄλλη μέρα καὶ μὲ τὶς προετοιμασίες τῆς

μετοικήσεώς τῆς στὸ μέγαρο τοῦ Ροβέρτου. Ὁ μικρὸς Γκα-στὸν εἶχε κιόλας ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ.

Καθὼς ταχτοποιοῦσε τὰ βιβλία τῆς, ἡ Μαργαρίτα βρῆκε ἕνα λεύκωμα ζωγραφικῆς πού ἀνήκε στὸ Στέφανο. Τὸ ἔβαλε κι' αὐτὸ σ' ἕνα κιβώτιο καὶ τὸ ἔστειλε στὴν καινούργια τῆς κατοικία ὡς πολῦτιμο λείψανο ἀναμνήσεως ἑνὸς φίλου πού δὲν ἤθελε νὰ τὸν ξεχάσῃ ἐντελῶς.

Ὁ Ροβέρτος ἐν τῷ μεταξύ τὴν κυττοῦσε μὲ τρυφερότητα καὶ συγκίνησι.

— Δὲν ζηλεύεις; τὸν ρώτησε ἡ νέα γυναῖκα.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ροβέρτος. Αὐτὸ εἶνε μιὰ ἀκόμα ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης σου σὲ μένα...

— Ἀλήθεια. Ἄν σ' ἀγαποῦσα λιγώτερο, δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ πάρω στὸ σπίτι σου αὐτὸ τὸ λεύκωμα...

Ἡ μέρα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γάμου ξημέρωσε τέλος. Τὸ μυστήριον θὰ γινόταν τὰ μεσάνυχτα στὴν ἐκκλησία τῆς Παναγίας. Τὸ ἀπόγευμα στὶς πέντε, ἡ Μαργαρίτα πῆγε νὰ δῆ τὴ μητέρα τῆς, λέγοντας στὸ Ροβέρτο ὅτι θὰ ἐπέστρεφε γρήγορα.

Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε κ' ἡ Μαργαρίτα δὲν ἐπέστρεφε.

Ὁ Ροβέρτος ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ. Τέλος, μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῆ πειὰ, ἀποφάσισε νὰ πάη μόνος του στὸ σπίτι τῆς κ. ντ' Ἀρζάκ γιὰ νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ κεῖ.

Ὅταν χτύπησε τὴν πόρτα, τοῦ εἶπαν ὅτι ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ εἶχε βγῆ ἔξω, ἀλλὰ ὅτι ἡ Μαργαρίτα θρῖσκόταν ἐπάνω.

Ὁ Ροβέρτος σκέφθηκε τότε ὅτι τοῦ παρουσιαζόταν εὐκαιρία γιὰ νὰ μπῆ στὸ σπίτι τῆς κ. ντ' Ἀρζάκ κι' ὅτι ἡ πεθερά του θρῖσκοντάς τον ἐκεῖ, θὰ τοῦ φερόταν μὲ περισσότερη γλυκύτητα. Ἀνέβηκε τὴ σκάλα κι' ἔφτασε στὰ δωμάτια τῆς κ. ντ' Ἀρζάκ.

Ἐξαφνα ὅμως, καθὼς διέσχιζε τὸ σαλόνι, ἀκούσε θρῖ-νους καὶ ὄδυρους... Μιὰ φωνὴ ἐπανελάμβανε σπαραχτικά: «Στέφανε! Στέφανε!»

Ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τῆς Μαργαρίτας κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὴν κάμαρη τῆς κ. ντ' Ἀρζάκ. Ἡ Μαργαρίτα θρῖσκόταν ἐκεῖ μόνη, μὲ τὰ μαλλιά τῆς ἀνάστατα, μὲ τὰ μάτια τῆς πλημμυρισμένα δάκρυα. Κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς ἕνα γράμμα καὶ φαινόταν σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὸ σπαραγμὸ τῆς.

Βλέποντας τὸ Ροβέρτο, ἀνατρίχιασε καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν ἐπιστολὴ χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ προφέρῃ λέξι. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἀπευθυνόταν στὴν κ. ντ' Ἀρζάκ καὶ εἶχε γραφῆ ἀπὸ τὸ γραμματέα τοῦ πατέρα τοῦ Στεφάνου, ἔγραφε δὲ τὰ ἑξῆς:

«Κυρία,

Τρομερὸ δυστύχημα συνέβη στὸν κ. κόμητα. Χθὲς στὸ κυνήγι, ὁ γιὸς τοῦ Στεφάνου ἔπεσε θῦμα δυστυχήματος. Καθὼς πηδοῦσε μιὰ τάφρο, τὸ ὄπλο του, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ χέρια του, ἐξεπυροκρότησε, τὸν πλήγωσε θανάσιμα καὶ τὸν θρῖξαν νεκρὸ μέσα στὸ δάσος. Ὁ κ. κόμης ἀγνοεῖ ἀκόμα τὸ δυστύχημα αὐτό. Σὰς ἱκετεύω, κυρία, ἔλατε νὰ με βοηθήσετε, γιὰ νὰ τοῦ τὸ ἀναγγεῖλωμε!...

— Δυστυχισμένε Στέφανε! ψιθύρισε ὁ Ροβέρτος. Αὐτὸ δὲν μ' ἐκπλήττει καθόλου.

— Καὶ σὺ λοιπὸν σκέφτεσαι ὅτι δὲν εἶνε τυχαῖο τὸ ἀτύχημα; φώναξε ἡ Μαργαρίτα.

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἀπάντησε. Θερμὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ πῆ ψέματα. Θέλησε νὰ πάρῃ μαζὺ του τὴ Μαργαρίτα, ἀλλὰ ἐκεῖνη τὸν ἔσπρωξε ἀπότομα. Τὴν πρώτη αὐτὴ παραφορὰ τῆς θλίψεώς τῆς τὴ διαδέχτηκε μιὰ σπαραχτικὴ ἀπελπισία.

— Ἀφήσέ με! φώναξε. Σὺ εἶσαι ἢ αἰτία τοῦ θανάτου του! Σὲ μισῶ!... Χωρὶς ἐσένα θὰ ζούσαμε εὐτυχισμένοι... Μὲ ἀγαποῦσε τόσο... Δυστυχισμένε Στέφανε!

Κι' ἔξαφνα μὲ μιὰ ἄγρια σκληρότητα ἐπρόσθεσε:

— Ἐκεῖνον ἀγαποῦσα! Δὲν θέλω νὰ σὲ θλέπω πειὰ! Ποτέ!... Ποτέ!... Εἶσαι ὁ κακὸς μου δαίμονας! Ἄ! ἡ μητέρα μου εἶχε δίκιο... Σὲ μισῶ τώρα, ὅπως κι' αὐτὴ!...

(Στὸ προσεχὲς τὸ τέλος)